ഖുർആൻ ബോധനം

എ.വൈ.ആർ

616

സൂറ-13

അർറഅ്ദ്

وَقَدْ مَكَرَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ ٱلْمَكْرُ جَمِيعًا ۖ يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ ۗ وَسَيَعْلَمُ ٱلْكُفَّـٰرُ لِمَنْ عُقْبَى ٱلدَّارِ ﴿٤٢﴾

42 ഇവർക്കുമുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളവരും എത്രയോ തന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ, തന്ത്രങ്ങളൊക്കെയും അല്ലാഹുവിന്റെ അധീനത്തിലാകുന്നു. ഓരോ മനുഷ്യനും എന്താണാർജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് അവന്ന് നന്നായറിയാം. ശുഭപര്യവസാനം ആർക്കാണെന്ന് ഈ ധിക്കാരമൂർത്തികൾ അടുത്തുതന്നെ അറിയുന്നുണ്ട്.

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَسْتَ مُرْسَلًا ۚ قُلْ كَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًۢا بَيْنِى وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْكِتَـٰبِ ﴿٤٣﴾

43 സത്യം നിഷേധിച്ചവർ പറയുന്നു; നീ ദൈവത്താൽ നിയുക്തനായ ദൂതനല്ലെന്ന്. അവരോടു പറയുക: എനിക്കും നിങ്ങൾക്കുമിടയിൽ സാക്ഷിയായിട്ട് അല്ലാഹുമതി. കൂടാതെ വേദജ്ഞാനമുള്ളവരുടെ സാക്ഷ്യവുമുണ്ട്.

وَقَدْ مَكَرَ= തീർച്ചയായും തന്ത്രം ചെയ്തു(എത്രയോ തന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു)
ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ= അവർക്ക് മുമ്പുള്ള(കഴിഞ്ഞുപോയ)വർ فَلِلَّهِ ٱلْمَكْرُ= തന്ത്രം(ങ്ങൾ)അല്ലാഹുവിന്ന്(ന്റെ അധീനത്തിൽ)ആകുന്നു
جَمِيعًا= ഒക്കെയും يَعْلَمُ= അവൻ(നന്നായി) അറിയുന്നു مَا تَكْسِبُ= ആർജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്(എന്തെന്ന്)
كُلُّ نَفْسٍ= ഓരോ ആത്മാവും(മനുഷ്യനും) وَسَيَعْلَمُ ٱلْكُفَّـٰرُ= ഈ കൊടിയ നിഷേധികൾ(ധിക്കാരമൂർത്തികൾ) അടുത്തുതന്നെ അറിയുന്നുണ്ട്
لِمَنْ= ആർക്കാണ്(ഉണ്ടാവുക) عُقْبَى ٱلدَّارِ= ഭവനപരിണതി(ശുഭപര്യവസാനം) وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟= സത്യം നിഷേധിച്ചവർ പറയുന്നു
لَسْتَ= നീ അല്ല مُرْسَلًا= (ദൈവത്താൽ നിയുക്തനായ)ദൂതൻ قُلْ= നീ(അവരോടു) പറയുക كَفَىٰ بِٱللَّهِ= അല്ലാഹുമതി
شَهِيدًۢا= സാക്ഷിയായിട്ട് بَيْنِى وَبَيْنَكُمْ= എനിക്കും നിങ്ങൾക്കുമിടയിൽ وَمَنْ= (കൂടാതെ) യാതൊരുത്തന്റെയും(സാക്ഷ്യവും ഉണ്ട്)
عِندَهُۥ= അവന്റെ(വരുടെ) പക്കൽ ഉണ്ട് عِلْمُ ٱلْكِتَـٰبِ= വേദജ്ഞാനം

42: അതായത്, ഇക്കൂട്ടർ ഇപ്പോൾ മുഹമ്മദ് നബിക്കെതിരെ പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൂത്രങ്ങളും കുത്സിത തന്ത്രങ്ങളുമൊക്കെ പൂർവസമുദായങ്ങളിലെ ധിക്കാരമൂർത്തികൾ അവരുടെ പ്രവാചകന്മാർക്കെതിരിലും പയറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ പ്രവാചക വര്യന്മാരെയും അവരുടെ അനുയായികളെയും ഏറെ പീഡിപ്പിക്കാനും കഷ്ടപ്പെടുത്താനും കഴിഞ്ഞുവെന്നതു ശരിയാണ്; മുഹമ്മദ് നബിയും ശിഷ്യന്മാരും ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്നതുപോലെ. നിംറോദ് ഇബ്റാഹീം നബിയെ അഗ്നികുണ്ഠത്തിലെറിഞ്ഞു. ഫറവോൻ മൂസാനബിയെയും ശിഷ്യന്മാരെയും പിടികൂടി അടിമകളാക്കാൻ വേണ്ടി പിന്തുടർന്നു. യഹൂദർ ഈസാനബിയെ സമുദായ ഭ്രഷ്ടനാക്കി, കുരിശിലേറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു. ആദ്-സമൂദ് വർഗങ്ങൾ അവരുടെ പ്രവാചകന്മാരെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുകയും പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടൊന്നും അവർ പ്രബോധനം ചെയ്ത സത്യസന്ദേശം പരാജയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവരും ശിഷ്യന്മാരും പ്രയാസങ്ങളെയും പ്രതിസന്ധികളെയും വകവെക്കാതെ സ്വന്തം സന്ദേശം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. അവരുടെ കാലശേഷവും അതൊരു പ്രസ്ഥാനമായി നിലനിന്നു.

ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ നിംറോദിന്റെയും ഫറവോന്റെയും ആദ്-സമൂദ് വർഗങ്ങളുടെയുമൊക്കെ ശക്തിയും പ്രതാപവുമെവിടെ? അവരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെവിടെ? എവിടെയുമില്ല. കാരണം അവരുടെ തന്ത്രങ്ങളൊന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ തന്ത്രങ്ങളെ മറികടക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ല. وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلْمَـٰكِرِينَ "അത്യുത്തമനായ തന്ത്രജ്ഞൻ അല്ലാഹുവാകുന്നു (8:30). തന്ത്രങ്ങളൊക്കെയും അല്ലാഹുവിന്റെ അധീനത്തിലാകുന്നു فَلِلَّهِ ٱلْمَكْرُ جَمِيعًا എന്നാണിവിടെ പറയുന്നത്. എല്ലാ തന്ത്രങ്ങളുടെയും വിജയപരാജയങ്ങൾ അവന്റെ ഇഛയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടികൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങളുടെയും സ്രോതസ്സ് അവനാണ്. അവന്റെ നിശ്ചയവും അനുമതിയുമില്ലാതെ ആർക്കും ഒരു തന്ത്രവും പ്രയോഗിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

وَمَكَرُوا۟ مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾
فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا دَمَّرْنَـٰهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ
﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةًۢ بِمَا ظَلَمُوٓا۟ ۗ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَـَٔايَةً لِّقَوْمٍ
يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾

(അവർ ഒരു വലിയ തന്ത്രം പ്രയോഗിച്ചു. നാമും ഒരു തന്ത്രം പ്രയോഗിച്ചു. അവരതറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരുടെ തന്ത്രപ്രയോഗത്തിന്റെ പര്യവസാനം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് നോക്കൂ. അവരെയും അവരുടെ സമുദായത്തെയും ഒന്നടങ്കം നാം തകർത്തുകളഞ്ഞു. അവരനുവർത്തിച്ച അധർമങ്ങളുടെ ഫലമായി അവരുടെ വീടുകളതാ നിർജനമായി കിടക്കുന്നു - 27: 50-52).

ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും കരുത്തും കഴിവും അവർ ആർജിച്ച യോഗ്യതകളും അവന്റെ കർമങ്ങളും അതിന്റെ ഫലങ്ങളുമൊക്കെ എത്രത്തോളമുണ്ടെന്ന് അല്ലാഹുവിന്ന് നന്നായറിയാം. മനുഷ്യൻ മറ്റു മനുഷ്യരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതുപോലെ ഊഹത്തിലും അനുമാനത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായതല്ല അവന്റെ ജ്ഞാനം. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ തന്ത്രങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും അവനെ മറികടക്കാനാവില്ല. അവരുടെ കർമങ്ങളൊക്കെയും അവൻ കണ്ടറിഞ്ഞു രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഓരോരുത്തർക്കും അവരുടെ കർമം അർഹിക്കുന്ന ഫലമാണവൻ നൽകുക. അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രങ്ങളെ അവൻ സഹായിക്കും. ദൈവിക സന്മാർഗത്തെ കുതന്ത്രങ്ങളിലൂടെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചവർ അതിന്റെ ഫലവും നേരിടേണ്ടിവരും.

വിശ്വാസികൾക്കാണോ അതല്ല സത്യധർമങ്ങളെ തള്ളിപ്പറയുന്ന ധിക്കാരികൾക്കാണോ ശുഭപര്യവസാനമുണ്ടാവുക എന്ന് അടുത്തുതന്നെ അവരറിയുന്നതാണ് - وَسَيَعْلَمُ ٱلْكُفَّـٰرُ لِمَنْ عُقْبَى ٱلدَّارِ എന്നു പറഞ്ഞതിൽ ഇസ്‌ലാമിക വിജയത്തിന്റെ സൂചനയുണ്ട്. عُقْبَى എന്ന പദം നേരത്തെ 25-ാം സൂക്തത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. വീടിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ നാടിന്റെ പരിണതി, പര്യവസാനം എന്നാണിതിന്റെ ഭാഷാർഥം. ശുഭപര്യവസാനം അഥവാ പരലോകവിജയം എന്നാണിതിന് പണ്ഡിതന്മാർ പൊതുവിൽ അർഥം കൽപിച്ചിട്ടുള്ളത്. സൂക്തത്തിന്റെ അവതരണ പശ്ചാത്തലം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഈ വാക്യം വേറെ ഒരാശയത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി കാണാം. അല്ലാഹു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത, ഇസ്‌ലാമിന്റെ വിജയവും ജാഹിലിയ്യത്തിന്റെ പരാജയവുമാണല്ലോ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. പ്രവാചകനും സഖാക്കളും അക്കാലത്ത് രൂക്ഷമായ എതിർപ്പുകൾ നേരിട്ടുവരികയായിരുന്നു. ശിഷ്യന്മാരിലൊരുവിഭാഗത്തിന് മക്കവിട്ടു പോകേണ്ടിവന്നു. പ്രവാചകനെത്തന്നെ നാട്ടിൽ നിന്നു പുറത്താക്കുകയോ കൊന്നുകളയുകയോ ചെയ്യാൻ ഖുറൈശികൾ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അവരോടു പറയുകയാണ്. മുഹമ്മദ് നബിയെയും ശിഷ്യന്മാരെയും പുറത്താക്കി ഈ നാട് ജാഹിലിയ്യത്തിന്റേതു മാത്രമാക്കിത്തീർക്കാൻ പലപല തന്ത്രങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ നിങ്ങൾ. പക്ഷേ, ഒടുവിൽ ഈ രാജ്യം ആർക്കാണധീനപ്പെടാൻ പോകുന്നതെന്ന് അധികം വൈകാതെ നിങ്ങൾ കാണാൻ പോകുന്നു. ഹിജ്റ 8-ാം ആണ്ടിൽ പ്രവാചകനും ശിഷ്യന്മാരും മക്കയെ മോചിപ്പിച്ചതോടെ അതവർ കാണുകയും ചെയ്തു.

43: സത്യവും ധർമവും സ്വീകരിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തവർ നീ പ്രവാചകനോ ദൈവദൂതനോ അല്ല എന്നു വാദിക്കുന്നു. തെളിവോ ന്യായമോ അല്ല അവരുടെ നിലപാടിനാധാരം. പൂർവികമായ വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കണമെന്ന വാശിയാണവരുടെ പ്രചോദനം. അത്തരക്കാരോട് പറയേണ്ടതിതാണ്. നിങ്ങൾ എന്നെ ദൈവദൂതനായി അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട; അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് നഷ്ടമൊന്നുമില്ല. നഷ്ടമുണ്ടാകുന്നത് നിങ്ങൾക്കാണ്. ഞാൻ ദൈവത്താൽ നിയുക്തനായ ദൂതനാണെന്നതിന് എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അല്ലാഹു തന്നെ മതിയായ സാക്ഷിയാണ്. കൂടാതെ പൂർവവേദങ്ങളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ അവരുടെ വേദങ്ങൾ പ്രവചിക്കുന്ന അന്തിമ ദൈവദൂതനായി എന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്.

നിങ്ങൾക്കുമെനിക്കുമിടയിൽ അല്ലാഹു മതിയായ സാക്ഷിയാണ് എന്ന പ്രവാചകന്റെ പ്രസ്താവന അവിശ്വാസികൾക്ക് ഒരു തെളിവാകുമോ എന്നൊരു ചോദ്യം ഉയരാം. അല്ലാഹുവിന്റെ സാക്ഷ്യം സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാവുന്ന രണ്ടുരൂപത്തിൽ അവർക്കനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നാണതിനു പണ്ഡിതന്മാർ നൽകുന്ന മറുപടി. ഒന്ന്, പ്രവാചകൻ അതീവസത്യസന്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വ ശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് ആർക്കും ഒരു തർക്കവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഒരാൾ 40 വയസ്സിന് ശേഷം പെട്ടെന്നൊരു നാൾ ഞാൻ ദൈവദൂതനാണ് എന്ന ഒരു വ്യാജവാദവുമായി രംഗത്തുവരിക അസാധ്യമാണ്. വ്യാജനോ തട്ടിപ്പുകാരനോ അല്ലാത്ത ഒരാൾ പരിചിതമല്ലാത്ത വർത്തമാനങ്ങളുമായി വരുന്നുവെങ്കിൽ അയാൾ പറയുന്നത് സത്യം തന്നെ ആയിരിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ ബുദ്ധിക്ക് വല്ല തകരാറും ബാധിച്ചിരിക്കണം. മുഹമ്മദ്(സ)യുടെ ബുദ്ധി പ്രവാചകത്വ വാദത്തിനുശേഷം മുമ്പത്തെക്കാൾ തീക്ഷ്ണമാവുകയല്ലാതെ ഒട്ടും ശിഥിലമായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമഹിമയും മുമ്പത്തേക്കാൾ ഉജ്ജ്വലമായിട്ടേയുള്ളൂ. അദ്ദേഹം ദൈവദൂതനാണെന്നതിന്റെ ദൈവിക സാക്ഷ്യമായി അതിനെ മനസ്സിലാക്കണമെന്നാണ് സാമാന്യ ബുദ്ധിയുടെ താൽപര്യം. രണ്ട്, അദ്ദേഹം ദൈവിക സന്ദേശം എന്ന നിലയിൽ പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നതെല്ലാം നിഷേധിക്കാനാവാത്ത സത്യങ്ങളും ഉത്തമധർമങ്ങളുമാണ്. ബുദ്ധിക്കോ ന്യായ

ത്തിനോ സർവസമ്മതമായ ജീവിത തത്ത്വങ്ങൾക്കോ നിരക്കാത്തതായി അതിലൊന്നുമില്ല. കൂടാതെ, തന്റെ പ്രബോധനം കൊണ്ട് സമൂഹത്തിന്റെ സംസ്കരണവും വിജയവുമല്ലാതെ യാതൊരു സ്വാർഥ ലാഭവും അദ്ദേഹം തേടുന്നുമില്ല. ഒരാൾ ഗുരുതരമായ ഒരസത്യത്തെ അടിത്തറയാക്കി നിഷ്കളങ്കമായ സത്യവും ധർമവും നീതിയും പ്രബോധനം ചെയ്യുകയും നിസ്വാർഥമായി ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതുണ്ടാവില്ല. മുൻവിധിയും പക്ഷപാതിത്വവും ഇല്ലാത്തവർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ അവസ്ഥയും അദ്ദേഹം ദൈവദൂതനാണെന്നതിനുള്ള ദൈവിക സാക്ഷ്യമായി കാണാം.

ഇബ്നു മർദവൈഹി ഉദ്ധരിച്ച ഒരു നിവേദനത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നുണ്ട്: യമനിൽനിന്നുള്ള ഒരു ബിഷപ്പ് നബി(സ)യെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു: "ഇഞ്ചീലിൽ(പുതിയനിയമം) ഒരു പ്രവാചകന്റെ ആഗമനം പ്രവചിച്ചതായി നിങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടോ?" അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "ഇല്ല." ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا........ എന്ന സൂക്തം അവതരിച്ചത്. പക്ഷേ, മക്കയിൽ ക്രൈസ്തവ പുരോഹിതന്മാർ പ്രവാചകനെ സന്ദർശിച്ചതായി ചരിത്ര രേഖകളിലില്ല. സൂക്തം അവതരിച്ചത് മക്കയിലാണല്ലോ. എങ്കിലും വേദം ലഭിച്ചവർ പ്രവാചകന്നവതരിച്ച ഖുർആനിൽ സന്തുഷ്ടരാകുന്നു എന്ന് 36-ാം സൂക്തത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. മക്കയിലും ചില വേദക്കാർ അദ്ദേഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നാണതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അവിശ്വാസികൾ മൊത്തത്തിൽ മുഹമ്മദീയ പ്രവാചകത്വം നിഷേധിച്ചവരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിവേദനം ശരിയാണെങ്കിൽ തന്നെ ഈ സൂക്തം വേദക്കാരെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണെന്ന് കരുതേണ്ടതില്ല.

وَمَنْ عِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْكِتَـٰبِ -വേദജ്ഞാനമുള്ളവനും- എന്നതു കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതാരെയാണെന്ന കാര്യത്തിൽ പൂർവിക വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കിടയിൽ വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ, പൂർവവേദങ്ങളിലെ പ്രവചനങ്ങൾ മുൻവിധിയോ നിക്ഷിപ്ത താൽപര്യങ്ങളോ ഇല്ലാതെ സത്യസന്ധമായി മനസ്സിലാക്കുന്ന നിഷ്കളങ്കരായ വേദവിദ്വാന്മാരാകുന്നു എന്നാണ് പൊതുവീക്ഷണം. അത്തരം യഹൂദ-ക്രൈസ്തവ പണ്ഡിതന്മാർ ബൈബിൾ പഴയനിയമവും പുതിയ നിയമവും പ്രവചിക്കുന്ന പ്രവാചകൻ തന്നെയാണ് മുഹമ്മദ് എന്ന് തിരിച്ചറിയുകയും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും അദ്ദേഹവുമായി സന്ധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ അതിയായി സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മക്കയിൽ ഇത്തരക്കാരുണ്ടായിരുന്നുവോ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആരൊക്കെയായിരുന്നു എന്നൊന്നും വ്യക്തമല്ല. ക്രിസ്തുമത വിശ്വാസിയായിരുന്ന വറഖഃ ബിൻ നൗഫൽ മുഹമ്മദ് നബിക്ക് പ്രവാചകത്വം ലഭിച്ച ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയതായി നിവേദനമുണ്ട്. മദീനയിൽ ഇത്തരക്കാർ ഏറെയുണ്ടായിരുന്നു. യഹൂദ പണ്ഡിതനായിരുന്ന അബ്ദുല്ലാഹി ബിൻ സലാമായിരുന്നു അവരുടെ നേതാവ്. ഇംറൂദ്, സൽമാനുൽ ഫാരിസി, തമീമുദ്ദാരി എന്നിങ്ങനെ വേറെയും പേരുകൾ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നാൽപതു നജ്റാനി ക്രൈസ്തവരും മുപ്പത്തിരണ്ട് അബ്സീനിയക്കാരും എട്ട് യമൻകാരും ഇത്തരക്കാരായി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഒരു നിവേദനമുണ്ട്.

ഇക്കൂട്ടത്തിൽ അബ്ദുല്ലാഹി ബിൻ സലാം ബിൻ ഹാരിസ് പ്രമുഖ സ്വഹാബികളിലൊരാളാണ്. ഹസീൻ എന്നായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യനാമം. നബി(സ) ആണ് അദ്ദേഹത്തെ അബ്ദുല്ലാഹ് എന്നു വിളിച്ചത്. ഹി. 43-ൽ മരിച്ച ഇദ്ദേഹം ഉമറിന്റെ കാലത്ത് ബൈതുൽ മുഖദ്ദസ് വിമോചന സമരത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു.

അബ്ദുല്ലാഹി ബിൻ സലാം ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ച കഥ ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നബി(സ)യെ പരിചയപ്പെടുകയും ഖുർആൻ ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുകയും ചെയ്ത അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "മുഹമ്മദിനെ കണ്ടപ്പോൾ ഞാനെന്റെ മകനെ തിരിച്ചറിയുന്നതുപോലെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അല്ല, മുഹമ്മദിനെയാണ് കൂടുതൽ ഉറപ്പായറിയുന്നത്." അങ്ങനെ അദ്ദേഹം പ്രവാചകന്റെ അടുത്ത് ചെന്നു പറഞ്ഞു: "ദൈവദൂതരേ, എന്റെ മനസ്സ് ഇസ്ലാമിലേക്കാകൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, യഹൂദർ കപടവാദങ്ങളുന്നയിക്കുന്ന സമുദായമാണ്. ഞാൻ മുസ്ലിമായെന്നു പരസ്യപ്പെടുത്തിയാൽ അവരെന്നെ ശകാരിക്കുകയും ശപിക്കുകയും എന്നെക്കുറിച്ച് ഇല്ലാത്ത ആരോപണങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് അങ്ങ് ആദ്യം എന്നെക്കുറിച്ച് അവരോട് ചോദിക്കണമെന്ന് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു." പ്രവാചകൻ യഹൂദപ്രമാണിമാരെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി. മുഹമ്മദ് തന്റെ മതത്തെ തങ്ങളുടെ മതവുമായി സമരസപ്പെടുത്താനാണ് വിളിക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു അവർ ഊഹിച്ചത്. അവർ വന്നപ്പോൾ നബി(സ) ചോദിച്ചു: "ഇബ്നു സലാമിനെക്കുറിച്ചെന്താണ് നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം?" അവരദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ പുകഴ്ത്തി സംസാരിച്ചു.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഇബ്നുസലാം പ്രസ്താവിച്ചു: "ഇപ്പോൾ ഞാനിതാ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: അല്ലാഹുവല്ലാതെ ദൈവമേതുമില്ലെന്നും മുഹമ്മദ് അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനാണെന്നും ഞാൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു." ഇതുകേട്ടതോടെ യഹൂദപ്രമാണിമാർ അദ്ദേഹത്തെ രൂക്ഷമായി ശകാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇബ്നു സലാം റസൂലിനോടു പറഞ്ഞു: "ഞാനങ്ങയോടു പറഞ്ഞില്ലേ, യഹൂദർ കള്ളം വാദിക്കുന്ന സമുദായമാണെന്ന്."

وَمَنْ عِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْكِتَـٰبِ കൊണ്ട് വിവക്ഷ അല്ലാഹുവാണെന്നും ജിബ്രീലാണെന്നും ഖുർആനിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന മുസ്ലിംകൾ തന്നെയാണെന്നും ഒക്കെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുണ്ട്. വേദക്കാരാണുദ്ദേശ്യമെന്ന വ്യാഖ്യാനമാണ് കൂടുതൽ പ്രബലവും സന്ദർഭോചിതവുമായിട്ടുള്ളത്. ■

IQf°ùdG √òg ôjf ΩÉ"E»≤dq ...òdq~ª◊G

തിരുത്ത്

കഴിഞ്ഞലക്കം *ഖുർആൻ ബോധന*ത്തിൽ (പേജ് 25) *അർറഅ്ദ്* 41-ാം സൂക്തത്തിന്റെ അർഥം കുറച്ചുഭാഗം അച്ചടിയിൽ വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. പൂർണരൂപം ഇങ്ങനെയാണ്: "നാം ഭൂമിയെ നാനാവശങ്ങളിൽനിന്നും ചുരുക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നത് ഈ ജനം കാണുന്നില്ലെയോ? അല്ലാഹുവാകുന്നു വിധിക്കുന്നത്. അവന്റെ വിധിയെ പുനഃപരിശോധിക്കാനാരുമില്ല. അവൻ ശീഘ്രവിചാരകനത്രെ. തെറ്റുപറ്റിയതിൽ ഖേദിക്കുന്നു.

പ്ര. പ.